

אמר עזמרת

ובכו, חסל סדר רדינג, שבא לנהמנו לפני שיאמרו לנו בפרוש את "הפסוק", בחינת: "הלוד ישראל להגיעו", ותמו כל הנאמרים היפים והדר-שות הנאות וכל ספריי-המעשיות והמימרות, שמד הם אגדה נרקמת— ובכ"ו אספרה לכם מעשה שזה, אך ורק למען ההיסטוריה.

שכם נשלח מבניהם לשוטרים מפני "מעשים טובים"....

אנב, מספר לי אחד מבני הגליל כי שוטרי צפת נבחנו בזמן האחרון ובשעת המבחן הוצעו לפניהם שלש שאלות. אחד מהם, מבני-דודנו כמו-בן, נתן תשובות כהלכה לשלש הקושיות על רא"שון ראשון ועל אחרון אחרון, בא'פן כזה:

שאלה א' — מה שם הנציב?
על זה השיב בשאלה ובתמיה גדולה: "ש"י?
אנא שריבת מאעהו שאי?" (וכי שתיתי עמו כום תה?)...

שאלה ב' — מה הם השנויים החשביים שחלו במשטרה בשנה זו?

חשב קצת ואמ' : בודאי התלבושת החדשה: לשוטרים הבאה בכפתורים נוצצים בקצינים... ולסוף— שאלה מדינית: מפני מה העבירה הממשלה את המרכז הצבאי דוקא לקנטריה?
— ארה! — נזעק השוטר — לו ידעתי לענות על שאלה כזה, לא היתי נכנס למשטרה כדי לקבל שש לירות לחדש!...

ועל אם הדרך מירושלם לראמאלאה מתנר סמות לתפארה שתי אחיות, שתי נסודות-ישוב עבריות: האחת היא עטרת הקבוצות בסביב"תנו והשניה היא כנופית חסידים ואנשי-מעשה מיסירי ירושלם...

משמאל— יושבים להם חלוצים שעל עבודתם פרנכתם, עובדים את האדמה, חולכים את הפרות ואת הקרוהקימת, מת'כין גבינות ועושים חמאה כגויים בשויציה ובתולנדיה להבדיל, ומס' פיקים כל אלה לירושלם כלה, ואינם עפים במרד מים אעפ"י שהם קרובים וסמוכים למגיש האייר-רונים ואינם נותנים שום חומר לשיחות ולעומות, אינם נראים ואינם נשמעים כאילו אינם בעולם הזהת גפנו ותחת תאנתו כמה שנאמר... ומיבין — במקום המוכן לפרועניות— עומד לו בחוץ יומם ולילה כפר עברי, שהוא גדול כונב הלטאה, ויש בו איזה עשרים משפחות, ח'יץ מהד בהמות, עזובות וגלמודות, שהמחלוקת היא לחם חוקם, קולם נשמע מנוה-יעקב לעד למשטרה בירר שלם, ותוקף מעשיהם וגבורתם כתובים הם על דפי העתונים.

ועלי לגלות לכם סוד— אם לא תרעו זאת לפני — כי ולכם ככלם הם במחילה קבצנים, וכמד קום שאין פרנסה יש קטטה וחרופים וגדופים, וישנם ב"ה שני בתי-כנסיות עם שני גבאים, שני צדדים עם שני שוחטים ושני תוללים בשק אחר.. "שני אכסמפלרים", כנראה, הוא דסר טבעי והכרחי, כשני "יקום פירקו" בסדר התפלות, ואין לך כמעט קהלה אצלנו, שאין בה שני אכסמפלרים: שני דבנים ראשיים, שני תיאטרונים, שני מגרשי ספורט בירושלם ושבעים לשון..

אלא, שאין זה מעניננו עכשיו: העיקר הוא, שביום שבת-קדש זה לפני הוצאת הספר בבית-הכנסת, עלה בעל-הדפוס ממתנגדי הועד על הב-טה והטיח דברים כלפי הצד שכנגד, מנהל "הבנק" וחברו, ואולם בצל הכסף בצל החכמה: הבנקאי דפק על השלחן והתחל קורא בקול רם: "ויהי בני סע", כדי להסיע את בעל-הדפוס ממקומו ולקיים מה שנטמר: "ויפוצו אויביך מפניך", ואולם "הבחור-הועצצער" לא רצח "לנסע" בשבת בחפץ

הבנקאי, יוטוש הריב ותתלקח המלחמה בבית ח' והגיע הדבר לידי מכות ומהלומות בין בני אברהם, יצחק ויעקב...

ואולם פקוח נפש דוחה שבת, ואחד מחברי הועד, ש"הרביצו" בו כדבעי, רץ אל התליפון הצבורי (שלא הסירוהו כמו במאה-שנים!) ותל' פן נמרצות למשטרה: "עושה, גושל, חושו! סכנת-נפשות בנוהייעקב, שפיכות-דמים ממש!"

לשמע דבורים כאלה נתבהל הקצין התורני (שנמצא דוקא במשטרה!) ואמר בלבו: אם יהו"דים "הכמיה", כלומר: אורתודוכסים קוראים לעזרת המשטרה בשבת, מסתמא יש "טושה" גדולה ואין להחמיץ את השעה. וכאשר הגיעו אל הכפר שתי מכוניות מלאות שוטרים מבני עשרת השבטים, מבני-דודנו וגם מאחב"י ונכנסו אל בית-הכנסת להשקיט את ה"טושה" בכלי משחית של"הם, ראו לפניהם יהודים עומדים על רגליהם, כאין אומי' וכאין דברים, עטופים כלם בטלית שכלה תכלת, שפותיהם נעות ומתפללים, שמונה-עשרה"...

ניסה הקצין הערבי לבוא בדברים עם הנבאי ואולם הוא שם ידו על פיו לאות של שתיקה ויחד שבהו לגאנדי שקבל בחיוד את הקצין האנגלי שבא ביום שתיקתו לאסרו"...

מתחילה חשב הקצין כי צחוק עשו לו היתר דים, ואולם אח"כ אחרי כלותם את תפלת אלהי' נצור" ויריקתם להאי-גיסא ולאידך גיסא, התחילו היהודים להסבד לו את סבת-המחלוקת של "מלמד" ו"יצמח פו-קניה" ועוד דברים כאלה, שלא נכנסו לראש הגוי הזה. מה עשה? — אסף את חילה, ירק ג' פעמים והור לער בלא חתיכת עבודה.

* * *

יראו מה בן בני לבו-חמי: אצל בני-דודנו, בפרוץ איזה מ'יבה בכפר, יש אחרי כל "טושה" שנים-שלשה הרגנים, תריסר פצועים וכמה שיכים לבית האסורים, ויה המשטרה מלאה עבודה... יושד בים הם כ"הכנסת אורחים" על ראשי הכפר כמה שבלעות וירחים. ואילו ה"יאהוד", כשפרצה פעם ב ובל איזו "טושה", טושטשה מיד וסופת — לתפילה"...

"יהודים גולנים" — הן זוכרים אתם בודאי את המעשה ביהודי גולן שהתנפל ביער על יהודי אחר והוציא את הסכין להרג נפש, ואולם פתאום נזכר כי הסכין הוא "סכין-ח"ב" ואכזר לתקעו בבשר, והגיה ליהודי השני לנפשו"...

"חבר הלאומים מוחה.. וחילות יאפאן מתקד" מים וכלבשים!"

כתר כזה ראיתי בשבוע זה "בדאר היום", ובעל כרחך אתה חושב, שפרוק הזיון, שאיסתרתו קריא קיש"קיש בלגינא של ג'ניבה, הוא מגוחך.

משעה שברווייה-שלום יצאו בעולם ונתועדו שרי מלכות בג'ניבה לקבוע עתים לתורת הש"לום בצוותא ובתברותא, ועמדו ויסדו משרד ונמוס, ערכאות ופקידים, ועושים מירשבדך זל"ז ומפרכסין זא"ג, ומסביב להם מפלגה גדולה של נקובי-שם "אנשי-שלום", סרסירי-דמצות כבריאן או כגראנ"די יד-ימינו של מוסוליני שהוא נואם נאומים לרעיון השלום— מהשעה ההיא לא די שלא נת' מעטו המלחמות אלא נתרבו, ומלכותא במלכותא עבדיו קרבותא במנו'וריה"...

הבר-הלאומים לא ידון בענין הסכסוך לפני 25 יאנואר, ובינתים רודפים היאפונצ'יקים אחרי הצטח הסינית, לא חלילה לשם כבוש אלא כדי

* * *

לדף אתרי "השודדים" — ואין תובע דין בנייבה ואין ציית דינא בטוקו—סנהדרין לתוד ועולם כמנ הגו נ'הג"...

הרי זמירא זמירתא: בנייבה מ'ד'ר'י'ם על אודות תווד ופרוק-זיון ושל'חים "מחאות" ויאפאן שומעת ואוכלת את הנבינה, כאותי הזותול, ודם נשפך במנדגוריה, בכחינת: מעשי ידיר טוב-עים בים, ואתה אומר שירה? ...

* * *

בקרתי בשבוע זה בפתיחת התערוכה היפה של הציירים גוטמן, ליטבינובסקי ואלוויל אשר בבית-הנכאת של "בצלאל" ועשיתי הקפה, כנהוג, מסביב לתמונות יחד עם המושל.

והנה, בדרך הילוכי נתקלתי בשני מבקרים ידועים, שעמדו לפני יצירה אמנותית גדולה והס' תכלו בה מכל צד.

— "התראה את התמונה הזאת?" — אמר אחד מהם לחברו— "ש'ל'ש'ני'ם רצופות עבד הצייר על זה!"

— "ש'ל'ש'שנים?" — קרא השני בתמיה גדולה.

— "כן, ידידי, חדש אחד עבד בציור התמונה ו—35 חדשים הוא עובד בתפוש אחרי קונה"...

ובלכתי בשבוע זה ברחוב יפו נפנעתי ביהודי סוחר ממכרי שהוא אץ-רץ מחנות לחנות לחספ ג"ח כדי ל"סדר" שטר בבנק.

— "מה נשמע בעולם המסחר?" — שאלתי. — "המסחר" — הוא עונה לי— "דומה ל"ס-פירה".

— "מה ענין "ספירה" אצל מסחר?" — אמרתי לו בתמיה. (הסוף בעמוד ז')